

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola Prodigi Euangelici

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigii Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

3. Quod homo maximum quid sit, propter glorificationem sui per
Incarnationem filij Dei & Redemptionem.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

bus, ut Rex Theodoricus docto scribit Boëtio, & Mahometani similiter, ferreum Mahometis loculum, inter magnetes medios in quodam suo templo penilem librarunt. Deus ubique necessario adest. *Si ascendero in caelum, tu illic es, si descendero in infernum ades:*

Nec hoc potentiam omnino excedit humanam, secundum modum aliquem. Mercurius Trismegistus dignitatem hominis describens, ac celeritatem spiritus plane diuinam, hoc modo Tatium filium suum alloquitur: Quid esse te putas? quem thesaurum membris tuis contineri? Præcipe animæ tuæ, ut Oceanum transeat iam dicto citius ibi fuerit, loco tamen non emota. *Ambulat super pennas ventorum, & Ouid. fulminis ocior alis.* Præcipe, ut in caelum euolet, iam sine alis illuc euolarit, non habitura vllum obstaculum, non solis ardorem, non aeris spatia, non caelorum cursus, ac reuolutiones, penetrat omnia, *gratia Ouid. I. Dis animo quolibet ire licet, dicit quidam veterum. Arnob. in prima qua maior pars est, hominis conuersatio est in caelis, Psal. 76.* dicit Arnobius.

Deus remittere potest peccata? quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus? Possunt idem & homines, sacerdotes nimirum, ministri Dei. *Quorum remisit is D. Bern. peccata, remittuntur eis, ac, praecedit sententia Petri, sententiam caeli, ut Petri decretum prius sit, vltima caelestis parlamenti sententia, quæ nunquam illam reprobabat aut irritat.* Angelis hæc potestas non est: quid igitur restat, cur hominem non appellemus Deum, aut perfectissimam Dei imaginem, & per consequens creaturam excellentissimam. *Magni diuini opus Alci. col. medontis.*

III.

Quod homo maximi pretij res sit, propter glorificationem per incarnationem filij Dei ac redemptionem.

AD hæc quis ignorat beneficia gratiæ & gloriæ (quæ quidam participant semper; quidam, pro

tempore solum, boni scilicet & mali; quidam, ut solum boni, possident perpetuo) hominem reddere magis spectabilem (ac prope angelis adorandum) quam beneficia naturæ, incomparabilis omnium hominum gloria est, bonorum ac malorum, pro omni tempore, quod Dei filius naturam ipsorum assumpserit, fecerat quasi ac compar ipsorum factus. *Nuntiate fratribus*

Matth. 18.

meis, dicit in Euangelio, ac per incarnationem istam fecit, ut homo exinde familiarius ad Deum posset accedere, liberius cum maiestate ipsius agere, cum minore etiam circumspeditione quam Angeli. Angeli enim nunquam cum Deo agere possunt, nisi vi famali, recognoscentes semper summum suum dominum, & hoc cum timore & tremore. *Si ego Dominus, ubi est timor meus?* sed homines non in ista solum conditione, sed similitudine tanquam proxime accedentes (quid enim fratre propinquius) & hoc quia homo factus est, sicut & nos, & totus nobis similis sine peccato, os nostrum, & caro nostra, *frater enim, & caro nostra es.* Adeo ut dicere possimus Dei filio, quod Adam uxori cum dormiret, ex se efformata.

Gen. 37.

Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro de carne mea. Angelus autem nunquam factus est. *nusquam enim Angelos apprehendit, sed semen Abrahæ apprehendit,* & quando ipsum oramus, ut nobis sit mediator, id est, officio suo fungatur pro nobis ad patrem, possumus eadem oratione ipsum compellere, qua Abraham uxorem, cum gladium declinare vellet Ægyptium.

Heb. 2.

Dic, obsecro te, quod soror mea sis, ut bene mihi sit, propter te, & viuat anima mea ob gratiam tui.

Gen. 12.

Gen. 1.

Dic o mediator noster, dic animarum nostrarum sponse dilectissime, dic patri tuo, quod frater noster sis, ut bene sit fratribus tuis propter te, & ne irascatur, quod preces tuæ sint instantes, non enim videtur, frater pro fratre vnquam posse orare nimium. Et si forte nostris peccatis offensus sit, nobis hic mediator magna familiaritate possumus ipsi reconciliari, ac redire in gratiam per suauem fraterni-

penitentis nomen, ac dicere, quod olim Abrahamus ad Loth: *ne queso sit iurgium inter me & te, & inter pastores meos, & pastores tuos, fratres enim sumus.* Quo privilegio nunquam uti possunt Angeli, ad mediatorem nostrum, & restauratorem communem. Hoc tunc igitur dilectissimi paruum est, quod hac incarnatione acquisivimus?

Quid dico? propter incarnationem hanc Angeli magis nostram, quam suam mirantur naturam: vident enim eam cum Deo suo personali unione coniunctam, sedentem supra se à dextris Dei patris: cui curvare debent genua, à quo iudicabuntur. *Nescitis, quia Angelos iudicabimus?*

Divus Chrysostronus serm. de ascensione Domini tom. 3. *super hac omnia natura nostra eleuata est, ut homo qui loco tam humili tenebatur, ut descendere non posset ulterius, ad tam excelsum sedem eleuaretur, ut altius non posset ascendere.*

Nec tantum *θεῶν θεωροῦν* supra se vident, sed personam aliquam mere humanam, nec eam quidem nobilitatis sexus, sed inferioris. Virginem pariter & matrem Dei eleuatam in cælo, supra ipsorum choros, propter dignitatem maternitatis suæ. Incarnatio denique hæc tantum nos in altum & adauxit, ut quamuis Christus non proprie dicatur redemptor Angelorum, sed solum restaurator, gloriari tamen possimus inter Angelos, quod hæc ipsorum restauratio, sine nobis esse non potuerit: sine Christo Iesu, scilicet, Deo ac homine.

Nostra vero redemptio, per nos facta est, (per hominem scilicet nostræ naturæ,) sine ipsis: ipsi enim nihil proprie contulerunt, nisi solum internuntiata quædam, ac intercessionem, & similia. Si CHRISTVS IESVS nihil egisset ultra, quam quod natus in mundo exhibuisset se, & conuersatus fuisset nobiscum triginta tribus annis & diebus, quibus vixit. *In terris visus est, & cum homi-*

Baruch.

homi-

Scot. in 3.
dist. 7. q. 3.

hominibus conuersatus est, reascendens in cœlum, nihil pro redemptione nostra passus. Nam ut sentit doctor noster subtilis, etiam si Adam nunquam peccasset, incarnatus equidem fuisset, sed impassibilis (cui sententiæ accederem & ego, tanquam subtilior, nec perati contrariæ, nec benignitati diuinæ, qua adeo exhibuit liberalem, ad redemptionem nostram, non solum ad glorificationem Christi Iesu, sed & sine Adæ peccato factus fuisset homo, sine defectibus, sine passibilitate, sine subiectione mortis; superueniente autem peccato venit quidem peragere glorificationem prædestinatam, sed cum alio plane apparatu, quam alioquin non erat habiturus, miserabilis scilicet, sicut nos, pro nobis subditus morti) si inquam, pro nostra natura nihil fecisset aliud, quam quod natus fuisset homo, ac postmodum reuersus fuisset nihil passus; debuissimus ipsi tamen quam plurimum, pro tanto nobilitatis additamento, quod scilicet hominem fecisset Deum, ac ita illum sociasset, semper secum permanens. *Quod semel assumpsit, nunquam dimisit*, dicit Iohannes Damascenus, tam caram habuit miseram nostram naturam: *delicia mea, esse cum filiis hominum*. Si homo magnificat, quod Rex pauperibus se iungat, aut nobilis alicuius minoris ædes addeat humiles ac ignotas: si inter cætera ordini nostro facta à Deo beneficia, calculo notemus cædido, quod Reges nonnulli post tractata sceptrâ, quod filij & filiarum Regum nati, saltem ad regna abiectis coronis, ac sceptrorum spe, habitum hunc sumplerint gystem, contemptum, hunc pœnitentiæ saccum fratres facti minoritis fraterculis, inter quos de medio grege nonnulli (& quid ni tanto numero:) Si Societas B. Patris Ignatij de Loiola vehementer extollit, & inter celebria suæ societatis bono iure computat, quod Franciscus Borgia, Dux Candia, istius nominis quartus, aliquando se sociauerit ipsis, ac post ingressum societatis, tertius ipsorum sit factus Generalis. Vel si Rex aliquis exhilarare se volens, cum mediæ fortunæ ciuibus, abiecto sceptro purpura, diademate, vestitus

And Scot.
lib. 1. vita
eius, c. 1.

larua

Iaratusque ciuiler, saltet cum ipsis: viderentur enim ciues isti, rationem habere magnæ iactantiæ, ac magnifice de se sentiendi, quod Rex ipsis permixtus ad pauculas horas ita conuixerit. At quem honorem opinari debemus, nobis habitum à Deo, quod homo nobis similis factus sit, abijciens quasi & annihilans magnitudinem suam immensurabilem, (*exinaniuit semetipsum*) personatus nostra humanitate, *habitu inuentus ut homo*, triginta tribus plus minus annis nobiscum diuersatus? O nobilitatem nostræ naturæ, ab illa demum hora! Deo sumus sociati, eius sumus affines, cognati, fratres; homo deificatus est. Hoccine tibi parum: qui terræ antea eras vermiculus: sed nec ibi substitit bonus Dominus. Multo te fecit digniorem, quia te perditum tam care redemit, *non corruptibilibus auro vel argento*, lytris ordinarijs etiam magnorum Regum, sed pretioso sanguine, vita, ac seipso: ô lytrum incomparabile, pro vermiculo terræ, vt te seruitute liberaret, seruus pro te factus est! *Formam serui accipiens*, dicit S. Paulus: *Seruire me fecisti in iniquitatibus tuis.*

Ma.] *Vere languores nostros ipse tulit.*

Idem.] *Disciplina pacis nostræ super humerum eius.*

Psal.] *Quæ non rapui, tunc exsoluebam.*

Vt tua redimeret debita, ipse exutus est, *quæ non rapui, tunc exsoluebam*, vt tuam seruaret vitâ, tam turpem, tam lentam, tam grauem, quam nosti sustinuit mortem, vt te cruci eriperet, debitisque supplicijs, ipse in crucem sublatus ac suffixus est, vt latronum Princeps inrer latrones, vt tibi Paradisum restitueret, pœnas aboleuit mille infernorum, ac mortuus est, ad inferos descendit. In summa, se pro te dedit, Deum pro homine. *Tradidit semetipsum pro me*, vnum pro omnibus, *expedit vnum hominem mori pro populo*, (verum quidem) *vnum pro multis datur caput*. Sed etiam pro vno, si enim vnus homo fuisset recuperandus, æque pro vno se tradidisset, *empti igitur estis precio magno*. Qui videre volet, quid vnus homo valeat, eat ad dominicæ passionis æquilibrium, eat solum, videbit ibi sine fraude

fraude, videbit Deum in lance vna, hominem qua
 correspondens pondus in lance altera, videbit quod
 vt hominem solum reciperet, Deus se tradiderit, vt
 hominem saluaret, Deus se perdidit. O miram ho-
 minis nobilitatem! O ineffabilem Dei bonitatem!
 Quis est Rex, qui pro gregario milite seipsum daret
 lytrum? imo quis est Rex, qui exire de captiuitate
 velit permutatus simplici milite? si tamen hoc au-
 illud fiat, nonne tanti faciamus commutatitium mi-
 litem, quam Regem? quis dubitat? Cum igitur Deus
 se det pro homine, homo cum Deo eiusdem apparet
 valoris, tanti res valet, quanti emitur. Ecce equum
 dicimus, scutorum quingentorum: infero statim, o-
 portet hunc gradarium esse Neapolitanum, aut ge-
 nerosum sane caballum, dignum qui expuncto Ba-
 cephalo seruiat Alexandro. Ecce pannum aiunt ho-
 mines coronatorum quatuor, infero statim, melio-
 ris igitur notæ est, maxime si emptor monetæ ac mer-
 cium habeat notitiam: alioquin enim, vt gallus de
 gemma in sterquilinio inuenta, quam grano tritici
 postponit, censeret. sed ecce, fides nos docet, quod
 pro homine Deus se dedit, & certissimum est, quod
 Deus hominem ita care redimens, & valorem pretij
 & rei emptæ pernouerit. Concludendum igitur ho-
 minem inæstimabilis esse pretij, cum Deus quicquid
 habet, & seipsum pro eo dedit. *Inuenta vna pretio-
 sa margarita, dedit negotiator omnia sua, & comparauit
 eam.*

Hoc insuper maiorem mihi adfert stuporem
 quod cum homo deliquerit, & Angelus, Angelus et-
 iam in paucioribus, semel enim tantum offendit, ho-
 mo sæpius etiam post peccatum originale, Angelus
 cogitatione solum & consensu, homo etiam opera-
 tione & affectu: redimere nihilominus voluerit ho-
 minem, & extrahere de barathro, quo se præcipita-
 rat. O Deus quam inscrutabilia sunt iudicia tua, & in-
 inuestigabiles viæ tuæ, maxime nobis homuncioni-
 bus. Denique vt nihil dicam de intima per sanctam
 communionem conjunctione, dico summo iure, no-
 titiam

titiam nostri & nostræ excellentiæ efficacissimum esse, vt nos frangat & custodiat à peccatis, & vt erigat, quando cecidimus. Concludam igitur aureis S. Leonis verbis:

D. Leo sermone 10. de Natiuit. Domini.] *Agnosce Christiane, dignitatem tuam, & diuina consors factus nature, noli in veterem vilitatem, degeneri conuersatione redire. Memento cuius capitis, & cuius corporis sis membrum. Reminiscere, quod sis erutus de potestate tenebrarum, translatus es in Dei lumen & regnum.*

Psal. 44.] *Specie tua & pulchritudine tua, intende, prospere procede & regna.*

Iob 5.] *Visitans speciem tuam non peccabis.*

CON-